

Man šalta, man gelia širdj, ūuuuuuuuuuu

Šį lietingą sausio sekmadienį „Rate“ stūgavo vilkai. Šįkart susirinko itin berniukiška kompanija, Ugnė buvo vienintelė mergaitė! O prie įprastos mūsų vyriškos grupelės vėl prisijungė Simas. Visi džiaugėmės vėl sulaukę dovanų. Diana Bruner, rudenį mums atsiuntusi didžiulę dėžę pieštukų, kuriuos mes nepaprastai sėkmingai naudojame, šį kartą padovanojo vaikišką lentą, ant kurios galima patogiai pakabinti paveikslėlių, piešti kreidelėmis arba markeriais. Vaikai jau klausė, kada ant lentos piešime, todėl nedelsiant reikės sugalvoti piešimo užduočių. Taip pat labai džiaugėmės nuo Daivos ir Vytauto

Sirtautų paštu gavę kepalą šviežios, kaimiškos duonos!

Kadangi susirinko tiek daug nebuvėlių, pamokėlę tradiciškai pradėjome „Ratu“, tuomet šokome „Ateina laikas“. „Rato“ vaikai be galo kuklūs, o gal kiek tinginiukai, nežinia, bet nuolat susiduriame su problema, kad jie nelabai aktyviai dalyvauja pamokėlėje. Ilgai sukau galvą, kaip reikėtų kelti jų motyvaciją ir šį sezoną pradėjau diegti man pačiai kiek keistą, bet mokyklose naudojamą skatinimo sistemą. Už garsų dainavimą, smagų ratavimą vaikai gauna po mažytį lipduką, kurį Robertas, o iš paskos ir visi kiti, būtinai norėjo gauti ant sulankstytų popieriaus lapų, improvizuotų „pažymių knygučių“. Atvirai pasakius, pati pradžioje netikėjau šios priemonės poveikumu, bet rezultatas – stulbinantis. Šį kartą vaikai kuo uoliausiai ir su nepaprastu įkvėpimu dainavo, kartojo, kūrė, malė ir sijojo bei patys improvizavo...

Kiek pažaidę kalbėjome apie žiemą ir tai, kas ją sudaro – sniegas, ledas, šaltis. Konstatavome, kad kai šalta, žmonės ir žvėrys dažnai serga ir padainavome dainelę apie sergantį žvirblėlį. Tuomet domėjome tuo, ką žiemą veikia žvėrys. MEŠKA, žinoma, miega ir sausio viduryje, apsiverčia ant kito šono. Mes visi knarkėme kaip meškos ir sunkiai, kaip tos meškos, vertėmės. KIŠKIS arba ZUIKIS, pasirodo, vaikiojasi apie žmonių namus ir graužia obelis. Ta proga dainavome jau seniai nebeskambėjusią dainelę „Ar nebuvai miške“, kurią vaikai stebėtinai gerai prisiminė. Na, o padainavę klabėjome apie svarbiausią šios pamokėlės personažą – VILKĄ. Jis, paveikslėlyje matėme, ĖDA, kiškius, o šiems žiemą atbėgus prie žmonių namų, irgi apie trobas ima sliūkinti ir vogti avis, vištas ir kitokį gerą. Žinoma, nepraleidome progos gerokai pastūgauti. Tai, ko gero ir paskatino paklausti, koks yra vilkas: geras, blogas, linksmas, liūdnas. Vaikai vienbalsiai atskė, kad piktas, bet pasiūliau jiems paklausti pasakos apie vilką, kuris lapės apkvailintas eketėje žuvis gaudė ir pagalvoti, ar tikrai vilkas toks jau piktas. Paklausę pasakos geru jo taip pat pavadinti nedrįsime, bet svarstėme apie tai, kad gal jis yra liūdnas arba nelaimingas...

Taip rimtai pakalbėję, paprašėme, kad Pijus iš „tėvų“ kambario atneštų dovanotą duoną. Jis be galo iškilmingai, kaip didžiausią turtą pasidėjęs ant abiejų ištiestų rankų ją perdavė man. Vaikai žinojo, kad duona kepama ir kad kepama iš miltų. O kad būtų lengviau suprasti visą procesą, nutarėme padainuoti „Du gaidelius“, kuriuos šiomet dainuosime dar ne kartą ir be kitų dalykų, smulkiai nagrinėsime visus duonos darymo ir kepimo etapus. Tam skirsime visą kitą, vasario 8-ios pamokėlę. Juk vasario 5 – šventosios duonos diena!